

VÍKEND V ČECHÁCH

in.ihned.cz/cr

FOTO: RICHARD GRÉGR

Vozy petřínské lanovky mají kapacitu 100 osob a elektrický pohon. Rychlost jízdy je 4 m/s, lanovka se ovládá z horní stanice.

a připravovanou v přízemí rozhledny. Oba vozy, spojené přes kladku, jezdily po jedné koleji s výhybkou uprostřed. Horní, naplněný vodou, větším hybným momentem vytahoval vzhůru vůz spodní. Dole se voda vypouštěla. Vozy vyrobila Ringhofferova továrna na Smíchově a 25. července se rozjely naostro. Dvacátého srpna se slavnostně otevřela rozhledna.

Lanovka jezdila jen k Nebozízkou a necelých čtyři sta metrů jí trvalo šest minut. Cesta stála dvanáct krejcarů, „dolů polovic“. V roce 1931 ji od družstva odkoupily Elektrické podniky, převedly na pohon elektromotory a prodloužily na dnešních 511 metrů. V této podobě lanovka jezdila do června roku 1965, kdy se pod jedním vozem po sesuvu půdy zkroutily koleje. Důvodem k obnově se ukázala spartakiáda v roce 1985. Po dvaceti letech a osmi dnech se 15. června 1985 lanovka znovu rozjela.

FOTO: ARCHIV

Vstup do bludiště

Do bludiště!

Pavilon Klubu českých turistů postavil Matěj Bílek, inspirovaný napodobeninou Bastilly na světové výstavě v Paříži, jako kopii vyše-hradské brány Špička z doby Karla IV. Jeden z největších hitů československé výstavy na holešovickém Výstavišti měl obrovský ús-

pěch, zejména dioramatický obraz Boj Pražanů se Švédy na Karlově mostě roku 1648, namalovaný na ploše 85 m² Adolfem a Karlem Liebscherovými. A tak v září 1891 požádal spisovatel Zikmund Winter jako předseda výboru pro národopisnou výstavu československou v Praze „o zachování některých budov letošní zemské jubilejní výstavy pro budoucí národopisce“. Po skončení se pavilon z Výstaviště v Královské oboře odstěhoval na Petřín. V květnu 1893 bylo otevřeno zrcadlo-ové bludiště, v roce 1911 přibyla místnost s křivými zrcadly, inspirovaná Prátem. Od roku 1966 jsou zde i kinetické plastiky.

Když projdete některou z branek v Hladové zdi, ocitnete se v temných hvozdech zahrady Kinských. Cestičky jsou rozbité a keře zarostlé. Těžko si představit, že i tady ve 14. století zlézali stráně vinice plaští cisterciáci. V roce 1798 zpustlé pozemky koupila kněžna Rosa Kinská, rozená Harrachová. Její vnuk, kníže Rudolf, se na podzim 1827 dal do budování parku, čímž pověřil Františka Höhnla. Empírový letohrádek a hospodářskou budovu stavěl architekt Jindřich Koch. Úpravy trvaly bezmála čtyři roky, až do jara 1831. Za Ferdinanda Kinského se soukromá zahrada rozšířila až k horním hradbám. K plánu zahrady rozparcelovat přistoupili smíchovští radní prozíravě. V roce 1901 ji vcelku koupili a zpřístupnili veřejnosti. O rok později tady vystavoval francouzský sochař August Rodin.

Na Petříně v Karpatech

Lehce tajemnou atmosféru utvrzuje i roubený kostelík svatého Michala. Pochází z Medvědovců, kam se dostal v roce 1783 z Velických Luček. Na Petříně stojí o samotě teprve od roku 1929, kdy byl slavnostně otevřen u příležitosti desátého výročí podpisu saint-germainské smlouvy, kterou nám tehdejší Podkarpatská Rus připadla. V devadesátých letech byl rekonstruován, k plánovanému

Kde se najíst

Osvěžení najdete hned u bývalé Strahovské brány v **Hostinci U Stříbrné kočky** (otevřeno 10 – 20 hod.). Petřínské terasy (www.petrin-sketerasy.cz) v **Seminářské zahradě** nedaleko studánky Petřínka mají otevřeno pondělí – pátek 12 – 23 h, o víkendu 11 – 23 h. Speciálu Krušovické maso císaře Rudolfa z hovězího i kuřecího masa se slaninou, cibulí, sýrem za 290 až 325 Kč si nedáte denně, ale jídelní rejstřík je pestrý. V nedaleké **restauraci Nebozízek** (www.nebozizek.cz) mají v denní nabídce třeba srnčí plec na víně s hruškou plněnou brusinkovým želé (260 Kč).

zpřístupnění však už nedošlo. Kostel měl být podle návrhu Karla Skaláka součástí národopisného skanzenu, ale tolik peněz se přece jen nenašlo. Jen za letohrádkem, kde je národopisná expozice Národního muzea, se nachází ještě dřevěná zvonička ze slováckých Dolních Bojanovic.

Ruiny pavilonu Kinských nedaleko kostelíka jen potvrzují romantickou ponurost zahrady. Přesto před první světovou válkou zde vládl ruch jako na Nebozízkou a byla zde vyhlášená restaurace. Pavilon vznikl kolem roku 1830, a jakkoliv se jedná o kulturní památku, jediná ochrana spočívá v drátěném plotu. V dalším stavení nad kostelíkem dnes přespávají bezdomovci.

FOTO: RICHARD GRÉGR

Ze skalního města k vodopádu

To ovšem neznamená, že byste sem neměli zavítat. Podél chodníčku zurčí voda vtipně upraveným kanálkem. Téměř u hradeb se nachází pískovcové skalky poseté vyrytými texty s vyznáním lásky; mezi azbukou je nápadné i řecké písmo.

Na jezírku se jako chrlič vody vznáší lachtan a po hladině plují kachny, jejichž klid střeží tajemný sloup. Nejedná-li se o boží muka, která údajně stávala před žižkovským kostelem sv. Prokopa na Sladkovského náměstí, jde o sluneční hodiny ve tvaru božích muk. Byly by z roku 1686 a převezeny od smíchovského nádraží. Ručičky hodin na každé ze čtyř stran tvořily kopí v Kristově boku, poutní berle sv. Rocha, lilie v ruce sv. Rozálie a šíp v hrudi sv. Šebestiána. Restaurátoři však nedodrželi orientaci. ■

RICHARD GRÉGR